

udtrykt i Betænkningen, den Opfattelse, at det er saare betænkeligt for de løbende Seriers Vedkommende at forandre Reglerne om Amortisationen. Vi udtaler, at man kan dog ikke tænke sig at forandre den aftalte Rent, og man vil heller ikke kunne tænke sig at forandre Maksimumsgrænsen for Laanets Størrelse i Forhold til Vurderingssummen, men paa tilsvarende Maade mener vi, at det ikke kan lade sig gøre for de løbende Seriers Vedkommende at forandre Amortisationsreglerne. Vi tror i det hele taget, at det vil være en ret farlig Vej at komme ind paa, hvis vi skulde følge den for langt. Vi har henvist til, at man vistnok træder Kasseobligationsejerne for nær. Ordføreren har naturligvis i og for sig Ret i, at man ikke i den oprindelige Lov udtrykkelig har fastsat noget om, at der skal finde en Indrielse Sted gennem Amortisation, inden de 25 Aar er gaaet, men som Kurserne paa Kasseobligationer er i alt Fald for Tiden, vil man bestemt kunne gaa ud fra, at den Amortisation, der tager sin Begyndelse efter 25 Aars Forløb, vil foregaa ved Indrielse af Kasseobligationer, og derfor maa Kasseobligationsejerne kunne mene, at der vil kunne finde et betydeligt Opkøb af Obligationer Sted. Men selv om man vil se bort fra Kasseobligationsejerne, saa forekommer det mig, at Hensynet til de sekundære Panthavere i de i Kreditforeningen pantsatte Ejendomme nødvendigvis maa medføre, at man ikke paa een Gang kan stryge den ekstraordinære Amortisation, som er hjemlet ved Loven. Af Hensyn til de sekundære Panthavere, som udtrykkelig, da de gav deres Laan, har betinget sig Oprykningssret næst den bestemte Gæld til Kreditforeningen, forekommer det mig, at det vilde være ganske urimeligt, om Lovgivningsmagten med eet Slag vilde fritage Debitor for at yde disse Afdrag. Jeg har da ogsaa i Professor Torps Tingsret set, at han udtrykkelig siger, at Andenprioritetshaveren har erhvervet en Ret til at rykke op successivt ved Afdragsbetalingen, og derfor maa han kunne fordrø ikke at miste denne Fordel ved, at første Prioritet ombyttes. Kreditforeningernes staaende Fællesudvalg taler ganske vist om, at Forholdet sikkert i Regelen vil stille sig saaledes, at den Debitor, der indbetaler ekstraordinære Afdrag, vil optage nye Laan i Kreditforeningen. Dette vil naturligvis finde Sted i ikke saa faa Tilfælde, men jeg tror, der vil være grumme mange Tilfælde, hvor de sekundære Panthaveres Obligationer er

formede paa en saadan Maade, at Ombytningen ikke kan ske uden videre.

Det er af disse Grunde, vi har ment ikke at kunne tiltræde Lovforslagets § 3, og i øvrigt forekommer det mig, at der ikke er tilvejebragt tilstrækkelig Begrundelse for Nødvendigheden af at gaa med til en Foranstaltning, som dog i alle Tilfælde maa siges at være af en ret tvivlsom Karakter.

Ordføreren (Johannes Pedersen): Hvorledes en Ejer og en Indehaver af en 2den Prioritet vil ordne deres Forhold, bliver et privat Mellemværende, og Lovgivningsmagten som saadan træder ikke denne Ret for nær ved at vedtage det foreliggende Lovforslag, thi Andenprioritetshaveren kan jo sige sine Penge op, hvis han ikke synes, han kan være tilfreds med den Ordning, Lovforslaget gaar ud paa. Fra Lovgivningsmagtens Side er der her kun Tale om at lovgive overfor Kreditforeningen. Det, der søges lovfæstet, er den almindelige Ordning, der har været gældende siden 1907, da der indførtes en Amortisationstid, som nu bliver fastsat til 36 Aar. Kreditforeningernes Fællesudvalg har erklæret, at man trygt kan gaa til denne Ordning, og Udvalgets Flertal anbefaler ogsaa at stemme for den. Naar alle sagskyndige er enige om, at der ikke begaas nogen Uret mod nogen, og at man imødekommer et Ønske hos Kreditforeningen og dens Interessenter ved at lovfæste den Ordning, der har været arbejdet efter siden 1907, mener vi derved at skifte Sol og Vind lige. Jeg anbefaler derfor at vedtage Lovforslaget uændret.

Kirk: Den ærede Ordfører udtalte, at det maatte være et privat Forhold mellem Ejeren og Andenprioritetshaveren, hvorledes de vil ordne deres Forhold. Dette kan naturligvis lyde meget kønt, forsaavidt Pantsætteren er i Stand til at opfylde sine Forpligtelser, men der kan jo være mange Tilfælde, hvor han ikke vil være i Stand til at udbetale Andenprioriteten, og i slige Tilfælde er det ikke nok at henvise Andenprioritetshaveren til, at han kan sige sine Penge op. Han maa have et billigt Krav paa, at den Bestemmelse, der i Henhold til den gældende Lov staar i Førsteprioritetsobligationen om, at til det og det Tidspunkt skal Førsteprioriteten afdrages med ekstraordinære Afdrag, ikke vilkaarlig forandres af Lovgivningsmagten, men at han virkelig faar denne Oprykningssret, thi den har han Ret